

Кущрявата е великанъ съ грѣбъ цѣла стена и мустаца, които засуква не съ прѣсти, а съ шепи. Шестъ Картала правятъ една Кущрява.

— Какво те носи? Свърши ли пазарлъка?

— Казвай, Кущрява, ще има ли работа за мене, защото нѣмамъ време.

— Бре да му се не види! Много бързашъ! Е, да речемъ че нѣмамъ — какво ще правишъ?

— Ще ида въ Кацелово при Маджара.

— Върви тука! Шестъ ми сж кречеталата — ти ще ми си седмото. Само че шесттѣ хемъ крякатъ, хемъ работа вършатъ.

Всичко е хубаво за дѣда. Гърбътъ му е здравъ, ржцетѣ жилави и краката тънки, сухи, ама държатъ. Разнася той пълни чували и пѣе. Ще кажете, че не му е до пѣсень, но не е истина. Всичко съ пѣсень върши. Ходи ли, на едно мѣсто ли стои, работи ли — съ него непрекъснато припка нѣкаква пѣсенчица, която той си тананика безъ да усѣща. Единъ день, преди доста години, го намиратъ изъ лозята и му казватъ, че жена му умрѣла. Той много я обичалъ и като лудъ скочилъ да отиде въ града. И тичайки по шосето, той си тананикалъ пѣсничката „Мари, Мариоло, детето ти плаче“. Пѣель и самъ не се чувалъ, та нѣкой го подсѣтиль:

— Хей, като пѣешъ тѣй хубаво, иди въ Синджирли ханъ. Хемъ парса ще съберешъ!

Работи той, спечелва, но где отиватъ паритѣ му, не се знае. Наистина, въ празнични дни си погулява хубавичко, но все пакъ всичкитѣ пари не изгулява.

— Коя ли банка прѣщи отъ твоитѣ пари? — се закача Кущрявата, когато му плаща за седмицата въ сжбота вечерь.

— Коя ще бжде? — отвръща дѣдо сжщо тѣй закачливо, — банка Афифъ!

Много нѣща знамъ за дѣда. Мога тѣй да опиша промеждията му, като че съмъ билъ тамъ. Много пжти се е приказвало вжщи за неговитѣ преживелици и азъ